

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a D. Horváth Ügyvédi Iroda (címl által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Szőke Tibor ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. március 31. napján meghozott 22.P.23.707/2006/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. valamint Pf. 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 7.500 (Hétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 540.000 (Ötszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a B. J. utcai ingatlan 1/3 tulajdoni hányadát jogelődje közbenjáró megszerzése (élettársi közös szerzés, ráépítés) alapján öröklés jogcímén megszerezte, továbbá az alperes jogelődjének hagyatékába tartozó OTP takarékbetétkönyvben elhelyezett 2.000.000 forint 1/2 része házastársi közös vagyon címén jogelődjét illette, amelyet a felperes szintén megörökölt. Tényelőadása szerint a felperesi jogelőd együttélésük során az alperesi jogelőd tulajdonában álló telekingatlanra közösen építkeztek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta az élettársi kapcsolat fennállását a perbeli ingatlanon folytatott építkezés idejében, valamint a ráépítés tényét is. Állítása szerint az építkezés az alperesi jogelőd édesanyjától ajándékként kapott pénzüsszegekből, valamint az alperesi jogelőd egyéb vagyonából valósult meg. Az OTP betétkönyvben elhelyezett pénzüsszeg az alperesi jogelőd különvagyonát képezte, ami az ugyancsak külön vagyont képező r-i ingatlana értékesítéséből származott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 400.000 forint + áfa, összesen 480.000 forint ügyvédi munkadíjat, és rendelkezett a le nem rótt 540.000 forint illeték állam általi viseléséről.

Az ítélet indokolása szerint az alperes tagadásával szemben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az építkezés folytán az ingatlan a felperesi és az alperesi jogelőd közös tulajdonába került, annak ellenére, hogy az építkezés idején már élettársként éltek együtt. Kifejtette, hogy a felperesi jogelőd, illetve annak rokonai az építkezésnél segédmunkát végeztek, ez azonban ráépítést nem eredményezett. Az alperes sikeresen bizonyította, hogy az OTP betétkönyvben szereplő összeg az alperesi jogelőd különvagyonra. A perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezése körében azt rögzítette, hogy a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban R.) 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Állította, hogy az ítélet jogszabálysértő. A fellebbezés hiányainak pótlására történt felhívást követően fellebbezését módosította, és az elsőfokú bíróság ítéletét csupán a perköltség tekintetében kérte megváltoztatni. Álláspontja szerint a perköltség összege a teljesített ügyvédi munkához és a pertárgy értékéhez képest eltúlzott, mert sem a beadványok száma, sem a képviselő szakmai tartalma, illetve a tárgyalások menete nem indokol ilyen túlzott mértékű ügyvédi munkadíjat. Utalt arra is, hogy a pertárgy értékének számításakor az ingatlan lakott értékének 1/3-a a reális, mivel azt a felperes nem kiürített állapotban kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - annak tartalma szerint - az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a per valamennyi tárgyalásán megjelent, a tényállás megállapítása, állításainak bizonyítása érdekében nagyon régi iratokat szerzett be, tanúbizonyítást indítványozott. A képviselő számára nehézséget jelentett a N-ban lakó alperessel való egyeztetés is.

A fellebbezés alaptalan.

Miután a felperes pervesztes lett, az elsőfokú bíróság megalapozottan kötelezte őt a megállapított perköltség megfizetésére.

fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az ítélet táblája, hogy az adott esetben az alperest megillető ügyvédi munkadíj megállapítására a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja volt alkalmazandó. E rendelkezés alapján az alperest megillető ügyvédi munkadíj összege - a perbeli ingatlan 1/2 tulajdoni hányada forgalmi értékének

(8.000.000 forint), valamint az OTP betétkönyvből eredő követelés (1.000.000 forint) értékének együttes összege alapján számítandó 9.000.000 forintos pertárgyérték 5 %-a - 450.000 forint + áfa lenne. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az alperes javára ennél kevesebb, 400.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat állapított meg. A fellebbezés módosítására figyelemmel az ítéltábla azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj eltúlzott mértékű-e.

A R. 3. § (6) bekezdése szerint a bíróság indokolt esetben a megítélhető munkadíjat mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az ítéltábla álláspontja szerint a jelen ügyben az elsőfokú bíróság által meghatározott ügyvédi munkadíj mérséklésére utaló körülmények nem állnak fenn. Az alperesi képviselő a perben tartott öt tárgyalás egyikét sem mulasztotta el, beadványait, bizonyítási indítványait a célszerű és jóhiszemű pervitelnek megfelelően, a külföldön élő alperessel való egyeztetési nehézségek ellenére az eljárási határidőket betartva terjesztette elő, a rá háruló bizonyítási tehernek eleget tett, és eredményesen védekezett. Mindezekre figyelemmel a megállapított ügyvédi munkadíj nem aránytalan a kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest.

a felek tárgyalás tartását nem kérték, a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A kifejtetteknek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az ítéltábla a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kötelezte az alperesi észrevétel tartalmához, terjedelméhez igazodó mértékű és a R. 3. § (5) és (6) bekezdése szerint megállapított - 25 % áfával emelt összegű - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. A felperes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

, 2009. október 15.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.,
előadó bíró

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: